

ΑΙ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΑΙ

Δύο αδελφάδες ήτανε πεντάμορφαι,
 ή Δέσπω κ' ή 'Ελένη, κόραις του παπά.
 σ' ένα κλαδί δυό ρόδα γλυκομύριστα.
 'Η μιά ξανθή, ξανθούλα, καταγάλανη,
 κ' ή άλλη μαυρομάτα και μελαχροινή.
 Τή Δέσπω τήν ξανθή, τή μεγαλύτερη,
 αγάπησεν ο Δήμος τ' άρχοντόπουλο,
 κι' αυτή με τήν καρδιά της τόν αγάπησε.
 Και μιάν αυγή, μιά 'μέρα, 'μέρα του Μαγιοῦ,
 ή νηά κι ο νηός 'ς τή βρούσι άπαντηθήκανε.
 — Δέσπω, γλυκειά μου αγάπη, Δέσπω, σ' ά-
 γαπώ!

Τόσον καιρό τόν πόνο μου τόν έκρυβα,
 και τώρα παιά ή αγάπη μου ξεγείλισε
 μη χαμηλώνεις τά γλυκα ματάκια σου
 Δέσπω μου, κύτταξέ με, πές μου, μ' αγαπείς;
 Κ' ή κόρη ντροπαλά τά μάτια έσήκωσε,
 χωρίς νά βγάλη λέξι και χωρίς μιλιά
 με μι ματιά τού ειπε τήν αγάπη της
 Κανείς τό μυστικό τόν δεν έγνώρισε,
 κανένας τήν αγάπη τόν δεν έμαθε.
 Στην έκκλησιά συχνά συναπαντιώτανε,
 'ς τά πανηγύρια του χωριού τήν έβλεπε,
 κι' αν κάποτε περνούσε από τόν δρόμο της,
 'ς τό παραθύρι ή νηά τόν εκαρτέραγε.
 'Ολημερίς ή Δέσπω τόν στοχάζονταν,
 κοιμώνταν, τόν έβλεπε 'ς τόν ύπνο της.
 Κανείς τό μυστικό της δεν έγνώρισε,
 κανένας τήν αγάπη της δεν έμαθε.
 Περνούν ή μέραις φευγόντε γοργότεραις,
 κ' ή αδελφή της Δέσπως ή μελαχροινή,
 ή όμορφη 'Ελένη, ή παιό μικρότερη,
 χλωμαίζει λίγο-λίγο και μαραίνεται,
 χλωμαίζει λίγο-λίγο και βαρειαρρωσταί.
 — 'Ελενη, τί σου λείπει και μαραίνεσαι,
 τί έχεις αδελφή μου, και βαρειαρρωστιάς;
 — Σάν τό γυρευής, Δέσπω, και σάν μ' έρωτίας,
 θά σου τό πώ, κι' αν θέλεις παρηγόρα με.
 —'Ο πόνος σου, 'Ελένη, θάναι πόνος μου,
 τό μυστικό πού κρύβεις μέσα 'ς τήν καρδιά,
 άπ' τήν καρδιά σου θάναι πειό βαρύτερο,
 γι' αυτό, γλυκειά αδελφοῦλα μου, γι' αυτό
 [πονείς..
 —'Αχ! Δέσπω, θέ πεθάνω μέσ' 'ς τά νειά-
 [τα μου'
 Τή νύκτα της Λαμπρής, θυμάσαι, Δέσπω μου;
 στεκώταν αντίκρυ μας στό στασιδι τόν
 κ' ή λάμψη της λαμπάδας όπου κρατάγε
 τήν έκανε γλυκύτερη τήν όψη του
 συχνά συχνά τά μάτια του χαμήλωνε
 και πάλι πειό συχνότερα μās κύτταξε
 κ' 'νοιώθα μεσ' τά μάτια μου τά μάτια του'
 "Αχ! πότε από τότε πέντε μήνες πέρασαν
 και 'ς τήν καρδιά μου νοιώθω κάθε του μυτιά
 κ' όπου κ' αν πάγω, Δέσπω, και όπου και αν
 [σταθώ
 τόν έχω ζωντανό μπροστά'ς τά μάτια μου
 με τό κερί στό χέρι πού τόν γνώρισα
 και δεν μπορώ νά νοιώσω, δεν μπορώ νά πώ
 αν εινε άπ' τήν λαμπάδα για άπ' τά μάτια του
 ή λάμψη πού σκοσιέται γύρω-γύρω του'
 τόν αγάπώ, τόν έχω μέσ' τά σπλάχνα μου.
 — Ποιός είν' 'Ελένη μου; πές μου το μη σκι-
 [άξεται
 —'Ο Δήμος εινε, Δέσπω, τ' άρχοντόπουλο..
 Βρονταίς κι' άστροπελέκια τήν εκτύπησαν
 δεν βλέπει, δεν άκούει, δεν στοχάζεται.
 Σε λίγο σάν μιά λάμψη τήν έφώτισε

κ' ειπε στο πλάι κεί τήν αδελφοῦλα της
 χλωμή και μαραμένη και βαρειαρρωστη.
 — Γατί σιωπαινεις, Δέσπω και δεν μου μιλείς;
 —'Ελένη μη χλωμαίξεις και μη θλ(β)εσαι
 ο Δήμος π' αγαπείς θά γίνη ταίρι σου.
 'Η χάρι του θεου τήν ετιγγυρισε
 κ' εφάνηκε όμορφότερη και δόξαφωτη.

Ψηλά σ' ένα βουνάκι καταπράσινο
 ανάμεσα σε λεύκαις αθεώραταις
 λευκό μοναστηράκι κρύβεται δειλά
 εκεί πουλιά χιλιάδες κελαιδοῦν
 και τό νεράκι τρέγει με μουρμούρισμα
 εκεί ριζοβολούνε μύγες κυκαμιαίς
 κ' άγριοκρίνοι και βιολέτταις άγραις
 εκεί δροσοστολιζόνται τ' άμύραντα
 εκεί κ' ή άνεμώναις λουλουδιζόντε
 Λευκό μοναστηράκι και καλότγχο
 ένα κομμάτι λές από τόν παράδεισο
 ήλθε σ' τή γη κ' άνθίζει και μοσχοβολά
 όλονυκτίς άγγέλοι καταβαίνουν
 κ' άπάρθενα κοράσια ψέλνουν τήν αυγή
 'Εκει ή Δέσπω έπήγε, ράσα φόρεσε
 ξανθή καλογροῦλα σ' τά κοτάμαυρα'
 — ήλιος χρυσός γυμμένος μαῦρα σύννεφα—
 Μυρίζει τό κέλλι της μοσχολίβανου
 κοιμάει κι' ή καρδιά της άπ' τόν έρωτα
 και δυό αγάπαις μέσα της μαλόνονε :
 'Ο Δήμος και ή 'Ελένη—ποιός θά νικήθῃ
 ποιός θά νικήσῃ τάχ'— από τούς δύο ταν ;
 'Εμπρός στην Παναγία, μπρός στό είζόνισμα
 ή Δέσπω γονατίζει και παρακαλεί
 « Γλυκ'ά μου Παρθένα βοήθα τήν καρδοῦλα
 [μου

« πού τρέμει, τρέμει σάν τό φυλλοκίλλιο
 « και βλέπω τήν χλωμάδα της 'Ελένης μου
 « και βλέπω και του Δήμου τήν γλυκιά ματιά
 « θέλει αγάπη ο Δήμος από μένανε
 « θέλει ζωή ή 'Ελένη από μένανε
 « σε ποιόν νά δώσω, πές μου, ποιόν νά στερηθώ
 « Γλυκειά μου Παρθένα βοήθα τήν καρδοῦλά
 [μου.

Πέρασαν μέραις, μήνες, χρόνια δώδεκα
 και μιαν αυγοῦλα ή Δέσπω τ' άπεφάσισε
 νά πάγη στό χωριό νά δῃ τή μάνα της
 νά δῃ τήν αδελφή της, τόν πατέρα της.
 Ρασοντυμένη παίρνει τό στρατι-στρατι
 και φθάνει στό χωριό της και στόν τόπο της
 και φθάνει και στό δρόμο πού καθότανε
 και φθάνει και στό σπίτι πού γεννήθηκε
 και βλέπει και στην πόρτα τήν 'Ελένη της
 μ' ένα παιδι στόν κόρφο πού τό βύζαινε
 —'Ωρα καλή κυρά μου
 — Καλώς ώρισες
 — Κυρά μου νά σου ζήση τό παιδάκι σου
 μπρός νά μάθω ποιός εινε ο πατέρας του ;
 —'Ο Δήμος του χωριού μας ο καλύτερος.
 —'Η Παναγία νά δώση νά τόν χαίρεισαι !
 Για μιά στιγμοῦλα εστρεψε τήν όψη της
 νά μη φανούν τά μάτια της όπου βούρκασαν
 και πάλι εναγύρισε για νά τήν δῃ
 κ' ειπε και τήν 'Ελένη πού εκλαιγε
 — Κυρά μου, γιατί κλαίνε τά ματάκια σου ;
 — Είχα μιαν αδελφοῦλα και τήν έχασα
 — Είχα και εγώ μιά αγάπη και τήν έχασα
 —'Ωρα καλή κυρά μου
 — Σῶρε στό καλό.
 I. ΠΟΛΕΜΗΣ